

Tévelygő szekta!

Napirenden van ez a beszéd, különösen az utolsó időkben és a lapokban is a széles tömegek számára színes riportok jelennek meg a vallásos tévelygés botrányos kinövéseiről.

A botrányos tévelygésnek való megbélyegzést helyeselni lehet, ha ez tárgyilagosan, elfogultság nélkül történik; de tapasztalásból állíthatjuk, hogy gyakran a megbélyegző bírálat az, mely botrányosan tévelyeg. De ezen nem kell csodálkozni, mert e dologban mindenki a másiknak felfogását mondja elfogultnak, csak éppen a fokozatban van különbség.

Ezek folytán nyugodtan be is fejezhetnők e dologban való elméledést, mert hiába írának róla egy egész könyvtárra valót is.

Szükségesnek látjuk azonban a tájékoztatás elosztatására a szekták felől rövid általános felfogósítással szolgálni.

A „szekta” szó nagyobb testülettől elszakadattól, különválat jelent. Úgy szokott keletkezni, hogy egy kisebb-nagyobb csoport alakul valamilyen hitbeli mozgalom követésére és rendszeresen külön összegyűl. Ezek eleintén nem önállóak, csak később lesznek azok, többnyire azért, mert az anyagyülekezet kizárja őket. Miután a szekta szó kistömegű elszakadattól jelent, ezért ez az elnevezés a felekezet megnövekedtével elmarad. A keresztyénségben levő felekezetek közül azok, melyek „kicsinyben” kezdtek, szintén szekták voltak. A legelső keresztyének is kiszakadtak a zsidó anyagyülekezetből, sőt a jeruzsálemi templomba és más helyeken a zsinagógákba jártak mindaddig, míg ki nem zárták őket. (Lásd az Apostolok cselekedeteiről frott könyvet.)

A tévelygésnek való minősítést nem lehet kétoldali megnyugta-

tással megállapítani, mert két különböző felfogás tévedésnek minősíti egymást. A hitbeli felfogás helyessége megállapítására csak egyetlen egy mérőszinőr van: a Biblia, mégis csak az Újtestamentum követésében egyedül 700-nál több ismert különböző nézeti felekezet van, melynek mindegyike többé-kevésbé tévelygőnek minősíti a másikat. Gyakran az egy csoportban levők között is előfordul olyan felfogásbeli különbség, melyek közül az egyik a másikat tévelygőnek állítja lenni.

Mindenkinek a lelke rajta, hogy milyen a lelki dolgokban való felfogása. „Mindenki az ő Urának áll vagy esik”

Ebben a zűrzavarban Péter apostol szava nyugtasson meg mindenkit: „Bizonyval látom, hogy nem személyválogató az Isten; mert minden népből kedves ő előtte akár kicsoda, aki az ő nevére féri és igazságot cselekszik.”

Lapunk jelen száma részletesen közli az augusztus 19–20-i konferenciánk ismertetését. Tudósítás a 12. oldalon.

Az imádkozás haszna

Uram, taníts minket imádkozni. (Lukács 11, 1—4.) Mi Atyánk, ki vagy a mennyben, *szenteltesd meg a Te neved*. Ez parancsolólag hangzik, sokan mondják ezt, de igen kevesen tartják meg e földön. Az ő nevének megszentelése: csakis az ő parancsolatainak megtartásában nyilvánul meg. S ilyen lélek kevés van., ki így szenteli meg Isten nevéét. De ha ezt nem cselekszik, akkor az ezen imában következő kérések tárgyatalanok Isten előtt. Ezt nem érti, vagy nem akarja az imádkozó megérteni, hogy első legyen a teljesítmény, azután a kérések. Mert ha teljesítjük a szolgálatot, úgy kérhetjük, sőt követelhetjük is fizetésünket. De senki sem követelhet fizetést szolgálat nélkül. Ha szolgálunk Istennek: kérhetjük szolgálatunk díját és ő megadja. (János 16, 23—24.)

De ha a világot szolgáljuk, melynek istene a sátán (I. Korint. 4, 4.), akkor a mennyei Atyától hívjuk várjuk, hogy kéréseinket megadja. (Róma 6, 16; Jakab 1, 7.) A hitetlen népnek imája nem hallgattatik meg. És aki kételke-

dik Isten létezésében, miért is imádkozik? Sajnos, a legtöbb ember. Mert aki nem szenteli meg: nem cselekszi Isten akaratát, hanem csak mondja azt a szájával, azt mindenki álnoknak nevezi. (Máté 7, 22—23.)

Sok millió olyan keresztény van, ki nem imádkozik, sőt ha látják az igaz imádkozókat, akkor szíveikben fellázad a hitelenség magva. Megvetéssel tekintenek az imádkozóra. Olyanok is nagyon sokan vannak, kik reggel és este imádkoznak, napközben pedig káromkodnak. Az ilyenek imádságának csak Lucifer örül. Mert a mennyei Atya nem hallgatja meg azt. (Ésaiás 1, 15.)

Igen sok olyan testi imádkozó van, ki úgy olvassa az imát az imakönyvekből vagy betanulja azt és fejből mondja. De Jézus azt mondja (János ev. 4, 24.): Az Istent lélekben és igazságban kell imádni. *Lélekben és igazságban*. Az ilyen ima kedves és meghallgattatik Istennél. Lélekben csak azok imádkoznak, akik nem test szerint járnak. (Róma 8. 1.) A testi emberek könyveket használnak az imádkozáshoz, a lelkiek pedig a szívét! A szív az

embereknek a titkos kamrájuk. és ha az megtisztul a testességtől és az Isteni Leleknek ereje áthatja, az ilyen szív kiáltása meghallgattatik. Az Úr Jézus mutatta meg a példát erre, ki az ő testének napjaiban lelkiek imádkozott és tusakodott (Zsidók 5. 7.), még pedig oly buzgóságosan, hogy a verejtéke olyan volt, mint a vér. (Lukács 22, 44.) Jákób egy éjszakán hajnalig tusakodott az áldásért. (Mózes 1, 32, 24—29.) De a 20-ik század keresztényei a tusakodó imát elélik. Sajnos, hogy nem értik meg az Úr Jézus ezen szavait: *Kérjétek, Kéréssetek, zörgessetek*. Nem azt jelenti-e a zörgetés, hogy tusakodjatok? De igen! Mert az erők kapják az Isten országát. (Máté 11, 12.) Júdás levél 3. v. írja: Tusakodjatok a hitért.

A határozottság (akarat) és hit feltétlen szükségesség ahhoz, hogy imánk meg legyen hallgatva. Illés tudta, hogy megkapja, amit kér. (Jakab 5, 17—18.) Mikor a nagy szárazság volt és ő esőért imádkozott, hirtelen jött a szolga jelenet, hogy semmi felhő nincs. De ő hetedszer is felküldte a szolgát a hegyre s akkor látta a szolga

A szeszkirály diadaléneke.

Ki mer síkra szállni velem? Kinek van olyan hatalma, mint nekem? Én már megszállhatatlan ezreket terítettem a földre. Aki nem hódol, lehúzó a sárba, akár koldus, akár gróf. Én elrabolom az ifjakölt az egészséget, a szüektől a tisztaságot, a férfiól az erőt, az asszonytól a szemérmét. Én megnyitom a szív sötét forrását, gazság, gyalázat és beestelen beszéd bugyog elől.

Az emberekből tolvajt, házasság-lőrőt, hamis esküvőt, gyilkost csinállok. Felelmei a kezét a feleségre, a gyermeke, az atyja és anyja ellen. Nincs parancsolat, amelyet naponta százszer áthágni ne segítenék. Megtöltöm a toloncházát, a börtönt, a fogházat, a szegények és a bolondok házat emberekkel.

Mi én hozzáim minden más zsarnok? Kegyeltlenebb vagyok, mint Néro, rélelmesebb, mint a pestis. Én vagyok a Molok, akinek az emberek szívesen odaáldozzák a vagyonukat, a feleségü-

ket, a gyermeküket, a becsületüket; a testüket, a lelküket. Hatalmam kiterjed az egész világra. Mert nagy a hatalmam, kemény az uralmam. Kiirtottam én már egész nemzeteket és az emberek ezreit ragadom el ifjúsgúgnak virágában. Több embert megöltem én már, mint az összes háborúk Kaintól — Trianonig.

Itt van velem minden családság. Mikor a pálinkát kitalálták, azt hitték, hogy az élet italát találták ki, pedig a halál itala volt. Én azt az ígéretet tettem, hogy megerősítem a testet, pedig tönkreteszem azt. Megígértem, hogy tőle lelkebb lesz a lélek is, pedig az örületbe hajtom. Vidámságot, barátságot ígérek, pedig vizslyát, durvaságot, verekedést; erőszakot ébresztek. Mikor kolera volt, azt mondták rólam, hogy a kolera ellen én vagyok az egyetlen, csalhatatlan, biztos orvosság, de én bolonddád tettem őket s a koleranak az én embereim között tízszeres az aratása. Gyakran öltözöm tetszetős ruhába

s hogy az emberek annál könnyebben menjenek lépre, ha kell, felveszem én akarmelyik híres-neves szentnek a nevét is. Tudom, hogy kell az emberek megéirgatni. Látod az utcasarkon azokat a tetszetős falragaszokat? Ott nekem mindenféle csodálatos hatást tulajdonítanak. Azt mondják, hogy én orvosság, élet itala vagyok. Pedig ez is csalás. Ott, hogy ragyogok, habzom, ha kell, lehútom a testet, hogy megnyugtatom, vagy hogy felizgatom az idegeket, mindez csalás.

Ott álltam Belsazar király mögött, mikor kinyújtotta kezét, megragadta a borral telt poharat és szidalmazta a Jehovát. Én segítletem hozzá Heródiást a Keresztelő János fejéhez. Én tettem a tisztos Noé gyűjtőárvá, én taszítottam Lótot gyalázatba.

Látod azt az embert ott az árokparton? Úgy fekszik ott, mint egy holttestem. Ez az én művem. Otthon régen és nagyon várják. Megígérte, hogy ma, legalább egyszer életében, elkerüli a korcsmát és munka után egyenest hazamegy. Hiszen a gyermeke ha-

a tényérségű felhőt a tenger felől jönni. Királyok I. könyv 18, 41—45.) Mégis menekülni kellett Illésnek Jézabel előtt. (Rész 19, 2—3.) Az imádkozás Mesterét pedig megfeszítették.

Példákban tanítja az Úr a tanítványait, hogy nekik mindenkor imádkozni kellene és nem restülni meg abban. (Lukács 18, 1.) Azután a hamis bírót példaként tárja elénk, ki az özvegytől zaklatva, megtette annak kérését, t. i. megszabadította az ellenségétől. Hát az Isten mennyivel inkább megszabadítja azokat, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal.

Ne úgy kísértetbe, de szabadíts meg a gonosztól. (Máté 6, 13.) Az egész világ a gonosznak hatalmában van. Azért kell tusakodni, imádkozni, hogy Isten szabadíts meg a gonosztól. És ha a tisztátalan lélek kimegyen (Lukács 11, 24.), akkor tusakodni kell a Szentlélekért (vers 13.), nehogy visszajöjjön a tisztátalan hetedmagával (vers 26.)

Máté 6, 6—7-ből a sátán is ad magyarázatokat; biztatja a népet, hogy nem szabad nyilvánosan imádkozni, sem hosszán. De az 5-ik vers megadja a világosságot

ezekre, t. i. a képmutató imádkozók, kik azért imádkoznak hosszán, hogy hallják őket: elvettek jutalmukat. De nekünk Jézus legyen az imamesterünk, ki egész éjszakákat imádkozott és Jákób legyen a példa, meg Illés stb. Ne figyeljünk azokra, kik megrestültek az imában, hanem addig könyörögjünk és tusakodjunk, hogy megkapjuk, amit kérünk. (Lukács 11, 5—13.) A gonosz és tisztátalan lélektől való szabadulás után kérjük, keressük, zörgezzünk a Szentlélekért, hogy töltsse be szíveinket. Mert csak azok kapják, akik kérik azt. (Vers 13.) És aki ezt megkapja, új nyelveken fog szólni, amint a Szentlélek adja. (Ap. csel. 2, 4.)

Az Úr áldja meg a kedves olvasót az Atyának ezen ígéretével is. (Ap. csel. 1, 4—8.) Hogy a Szentlélek által egy testté keresztelkedjünk a Krisztusban és egy ital által legyünk egy lélekke. Amen. (Kor. I. 12, 13.) E. W. M.

Imádkozunk azért, hogy konferenciánkon Schmidt testvér is jelen legyen.

Bizonyosság mennyben és földön.

János I. 5, 7—8.

Kedves Testvéreim! Mindkét bibliai versben egy-egy hármas bizonyoságról olvasunk, melynek egyike a mennyben, a másik pedig a földön történik. A Szentháromság, vagyis az Atya, Ige és a Szentlélek, kiknek miről és hogyan tesznek bizonyosságot a mennyben? Mindenik isteni személy vallást tesz saját munkájáról a menny lakói, vagyis az angyalok, a 24 Vén és a négy teikes állat előtt. Az atya munkája a földön a lelkek elhívása, elválasztása. (Róma 9, 16; Ján. ev. 6, 65.) Az Ige alatt itt Jézust, az Isten Fiát értjük, aki megváltotta a világot, illetve az Ó benne hívőket bűneikből. (Efézus 1, 6—7; Róma 2, 23—24; Ésaías 53, 27; Péter I. 1, 24—25.) Azonban bármily nagy szerepet tőlt be Krisztus szeplőtlen Vére, mégis szükséges, hogy a dicső művet a Szentlélek fejezze be. Képzeljünk csak, mi lett volna a bűnétől megszabadult néppel, ha a nátnál erősebb ellenséggel szemben magára hagyatna Istentől.

lálás belegen, lázban vonaglik az ágán. En nem engedtem; csak egy pohárral — sügtam a fülébe. Megtette s az enyém volt. Mire kijózanodik s lazamegy, ott fekszik már a gyermeke szépen kiterítve.

Nézd azt a másikat ott. Most dülöng haza. Azt sem tudja, mi vár rá. Pedig a legjobb barátját tíz perccel ezelőtt szúrta agyon. Össevezestek a kártyán. Ez is az én munkám. Látod, hogy ott a kapuban a csendőrök már várnak rád. Látod azt a kis gyermeket, azt a kis letört lilomot a betegágyon? Hogy vonaglik görsepi között. Ennek már a születése meg volt mérgezve. Ennek az életé az anyja méhétől fogva az enyém. Az atya régtől az én rabzsolgató volt. Az anyját én buktattam el. Halod, hogy abban a házban, az utca végén, hogy dühöng az örület? Halod az utcán azt az ordítást, amely nótának indul s üvöltésben végződik? Látod azokat a tántorgó, züllött alakokat, amint fáncolnak a pokol torka felé? Halod a szegény feleségek, anyák, gyermekek jajszékelését? Oh, hogy sírnak, jaj-

gatnak és tördelik kezeiket! Ez mindmind az én gyönyörű munkám! Akiiket egyszerű megfogtam, nemigen ereszttem el.

Keményen tartom; akar, nem akar: inni kell neki. Úgy forr a vér az ereiben, mint a tűzhányó. Menne többet iszik, annál szomjasabb lesz. Az én seregemben teszem völegényé. Leszedem a jó ruháit, adok rá rongyokat az mikor az egész ember hamarosan kiégett s már én sem vehetem hasznát, belenyomom a sírgödörbe.

Ugyan ki száll velem síkra az én hatalmamért, ki akarja szabadá tenni az én foglyaimat? A tudomány? Nevetésgés beszéd. Hallgattam én már magam is, mikor tudósok magyarázták, hogy én megrövidítem az életet, hogy minden harmadik örült, minden harmadik öngyilkos, minden második börtönlakó az én emberem. Láttam, hogy egy pár izákos embernek lúdbőrös lett a háta; egy kissé gondolkozba estek, de észre kelve csak befordultak a korcsmába. Száz közül kettő sem maradt otthon a tudósok szép szemé

kedvéért. Tudomány? Én velem szemben? Falra borsó!

Jó szándék? Nahát, az uccám van igazán jószándékkal kiközveve. Pedig az én uccám nyílegyenesen a pokolba vezet. Látod ott azt az embert? Az tegnap olyan részeg volt, mint az állat. Most tápaszkodott fel az álom után. Látod, hogy tapogatta végig a zsebeit? Maradt-e bennük valami pénz abból, amit tegnap sikkasztott el a hivatalos kasszából. Nincs semmi. Nézd, hogy kapkod a revolvere után! No, ne félj, ne ijedezd! Nem lövi meg magát. Nézd, megfogadja a feleségének, a gyermekei ártatlan fejére, hogy ez volt az utolsó! Hogy hányadszor megfogadta már! Ez az ember ma este ott fog táncolni az ivó asztalán.

Az állam? Jó ember, te nem tudod, az államnak mi a jövedelme az én révemem? Oh mi lenne az europai államokból, ha a szeszadótól elesnének! Jegyezd meg, hogy az ilyen adófizetőkkel, mint én vagyok, nem lehet foghegyről beszélni. Törvény? Problánna valaki törvényt hozni ellenem! Az

Gondolatok a Szent Lélek keresztségéről

(Cyrill jeruzsálemi püspök tollából 350. körül.)

Ha szívünket a Szentlélek munkába veszi, megszentelődünk, azaz isteni természet részeseivé leszünk, mely abban áll, hogy csapáthat minket a sátni, világ élvezet s gyönyöreivel, nem hat reánk, szívünk állanlagon mennyei erőkkél van elveve: Krisztus szerinti életre törekszünk.

Az Atya, Ige és Szentlélek így végez teljes és egységes munkát hívő életünkben, bizonyoságot téve kölcsönösen egymásnak és a mennyei lényeknek.

A második harmas bizonyoságtétel e földön történik, az emberek előtt. Víz alatt itt egységes vagy az alámerítést, vagy Jézus oldalából kifolyt véres vizet értik. Azonban e víz nem más, mint Isten beszéde. (Ésaiás 55. 5; 41, 17; János ev. 7. 37–38; Jelenések 22, 17; János ev. 4, 10–14.)

A Szentlélek a földön is bizonyoságot tesz rólunk. (Róma 8. 16.) Ahány helyen csak olvashatunk Szentlélek kitöltéséről az Újszövetségben, nyelveken szóltak a Szentleket nyert hívők. (Apost. csel. 2, 4; 10, 46; 19, 6. stb.)

Jézus felszállt a mennybe és betöltötte az ígérétét. Mert az ő tanítványainak mondotta: „*En kérni fogom az Atyát és ő más vigasztalót fog küldeni reátok!*” Ők elvárták a Szentlélek megérkezését. Amikor Pünkösd elérkezett és ők együtt ültek, akkor jött itt ebben a városban, Jeruzsálemben, a mennyei vigasztaló, a gyülekezetnek Védnöke, Megszentelője, a lelkek Gondviselője, a gyvőzők Koronázója!

Azért jött le, hogy a tanítványokat hatalommal ruházza fel és töltsé be. Mert az Úr mondja: „Nemsokára azután betöltettek a Szentlélekkel!” Nemcsak részben nyerték el a kegyelmet, hanem a hatalmat a maga teljességében. Ugyanis ugyanúgy, mint ahogy a vízben keresztesztet minden oldalon víz veszi körül, a Szentlélek is elárasztotta őket és megkeresztelte. Csakhogy a víz csak kívül vesz körül, míg a Lélek az ember bensejét tölti el szakadatlanul. Mit csodálkozol ezen? Hallgass meg egy példát, bár egyszerű és jelentéktelen, de a

gyengébbek számára mégis hasznosat. Ha a tűz a vasdarabnak a közepéig elhat, azt egészen tűzzé teszi és így a hideg vas forróvá és a fekete világítóvá lesz, ha a tűz annyira áthalja a vasat s benne akadály nélkül izzik — mit csodálkozol, hogy a Szentlélek az ember bensejébe hatol és ott munkálkodik.

„És betöltötte a házat, melyben valának.” A ház az élő víz tartályává lett. A tanítványok benne ültek és az egész ház megtele.

„És megjelentek előttük kettős lüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül és megtelének mindannyian Szentlélekkel.” Tűzet nyertek el, nem egy megemésztő tüzet, hanem egy gyógyító tüzet, amely ugyan bűn-töviset emésztett, de amely lelküket kifényesített. Ez fog reátok is eljönni és elveszi tülksé-tövises bűneiteket. lelketeknek drága kincsét pedig még csillogóbbá teszi és kegyelmet nyújt, mert a tanítványokkal is ezt tette. Tüzes nyelvek alakjában szállott rájuk, hogy egé-

nyúlna ám a darázsfezszekkel! Elégedjél meg fiam azzal, hogy az állam becsukja a csapszékeket az islentisztelet idejére. Hát nem elég ez?

Igen, az én hatalmam óriási. En a Sátán szolgálatában állok. Pedig a Sátán a világ ura. Az én uram kedveért teljes munkát végzek. A test mellé megölöm a lelket is. A végén a nagy szákmányt, a lekaszált embermilliókat odaadom az én uramnak, a Sátánnak. De azért megmondom néked, hogy valakitől félek. Van valaki, aki még az én kezemből is ki tudja ragadni a szákmányt, aki még a rabszolgai bilincsét is le tudja szaggatni. Van valaki, aki előtt nékem is reszketnem kell. Van egy név, amely elől menekülnöm kell, a Jézus neve az. Látod azt a csillagos tornyot, amely alól az ének zendül felénk? Az a Jézus háza. Ott nekem nincs semmi hatalmam. Ott is szól a zene, de nem tánra. Ott is enekelnek, de nem az én uramnak, a Sátánnak tiszteletére. Ott az én rabszolgáimat akarják megszabadítani a Jézus számára. Ott anyák, feleségek,

gyermekek imádkoznak; a fiú, a férj, az atya lelkéért, hogy az Isten adjon az elveszett számára kegyelmi időt, hogy megtérhessen és éljen. Néd, most is egyről leszedik az én rongyait és a fehér ruhába öltöztetik, hogy beállhasson a Bárány seregébe. Szeretném őket összetáponni s a lelkem keresztesztül vonaglik a halál sejtelmé. Nem jöhet-e idő, amikor a Bárány szavára az emberek összefognak s engem mint egy belpoklost kitaszítanak a világból?

Igen, ez a Jézus erősebb nálam, s erősebb az én uramnál, a Sátánnál is. Szerencsére erről az én buta-rabszolgáim nem akarnak tudni s ha valaki mondja is nekik, a szemébe vigyorognak. De még én is, minden pokolbeli segítőtlársammal megteszek mindent, hogy az emberek észbe ne kapjanas. Mi bedugjuk az emberek fülét, bekenjük a szemét, összezavarjuk a lelküket, megkeményítjük a szívüket, hogy ne hallgassanak a Jézus hívó szavára. Amíg bírjuk, konkurálunk a tempommal s a sötétsébe hívjuk az embereket a Sátán imadására.

Köztem és Jézus között soha sem lehet békeség. n az embereket nyomorulttá teszem. Ő boldoggá teszi őket. Én gyűlöletet, haragot és viszálykodást támasztok. Ő megtölti a sziveket szeretettel. En lerombolok, aláknázok minden földi szeretetet. Ő új életet hoz én halált Ő végtére paradicsomi örömet s örök boldogságot ad hűveinek, én a pokol örvényébe taszítom az encyémel. S mivel a Sátán is és én is tudjuk, hogy az időnk rövid, azon vagyunk, hogy minél több gyászt, pusztulást, halált és kárhazatot terjesszünk az emberek között.

NE AKADÁLYOZZON semmi abban, hogy jelen légy a konferencián, mert az alkalom történelmi jelentőségű lehet ügyedni, mint gyülekezeti életedben. Kivált a mai idők szükségét adják annak, hogy minden egyes lelki ember határozott alapra helyezkedjék az igazságot és tisztaságot illetőleg.

szen új (eddig ismeretlen) gyémántokként koronázzák a fejüket. Egykor tüzés kard tartott távol a paradicsomtól, de az üdvőt hozó tüzés nyelv ismét kegyelmet hozott.

„És kezdenék szólani más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniok!” A galileai Péter és András vagy perzsa, vagy méd nyelven beszéltek, János és a többiek valamelyik másik nyelven. A hallgatók nagy tömegét ez megzavarta. Ez a zavar, ami a bábeli gonosz zavar ellentéte. Mert a babiloni nyelvzavar a szívek és nézetek között szakadást idézett elő, mert gondolkozásuk Isten-ellenes volt, itt azonban a vélemények összeegyeztetnek, — mert az ő törekvésük célja Istennek tetsző volt. Ezért csodálkoztak, mondván: „Mimódon beszélnek ezek!?” Nem csoda, hogy ti ezt nem értitek. Már Nikodémus sem értette meg az Ő szavait.

„Mások pedig csúfolódtak, mondván: Édes bortól reszgedtek meg!” Ha gúny között mondták is, mégis igazságot mondtak, mert az Újszövetség ezen kegyelmén tényleg „új bor”. — csakhogy ez az új bor egy lelki tőkéből fakadt, abból a tőkéből, mely már a prófétákon keresztül hozott gyümölcsöt s amely az Újszövetségben kihajtott.

*

Néhány gondolat a Tamások számára bizonyítékul, hogy a Szentlélek kitöltetése az emberi szívekbe ma is az idegen nyelvek jelével kapcsolatban történik:

Ireneus, aki A. D. 130. született és 180-ban halt meg, irataiban azt mondja: „Vannak a gyülekezeteinkben olyan atyafiak, akik prófétái ajándékokkal bírnak és több nyelven beszélnek.”

Justinus, a vértanu, Kr. u. 160-ban született, a Trypho nevű zsidóhoz így ír: „Akarsz bizonyítékot affélel, hogy Isten Lelke, Aki valamikor a te népeddel volt, úgy jött a mi gyülekezeteinkbe és itt látni fogod, hogyan üzennek ki Démonok s miként gyógyulnak meg a betegek; hallgass meg, amikor idegen nyelven beszélnek és prófétálnak.”

Tertullian A. D. 155—222; Cyplin A. D. 200—258. és mások

mind a Szentlélek kitöltetéséről beszélnek, még pedig a mindig időszerű Szentlélek keresztiségről.

Dr. Luther Márton: itt az evangélium szunnyadó mészese új lángra kap s mint egy Vulkan előlnti az egész világot. Ez nem volt új „religio”, hanem az újra-éledt pünkösdi tűz. A német egyháztörténet lapjain olvassuk: „Dr. Luther Márton próféta és evangélista volt; ő idegen nyelven beszélt és meg tudta magyarázni; ő fel volt ruházva az összes lelki ajándékokkal.” (A Keresztýén Egyház története: Sauer, 3. kötet, 406. oldal.)

EMLÉKEZTETŐ.

*Zeng még a hála lázas ajkadon?
Dicséred-e megváltó Urad?
Ne feledd: Aki egykor Krisztus volt,
Ma és örökké ugyanaz marad.*

*Láttad Őt a dicső Thábor-hegyen?
Mily csodás fényben izott homlokai!
Szemei ragyogtak, mint ékkövek!
Szíveket gyujtott égi mosolya.*

*Örömben újföngtél e látványon,
Szerfelett nagyok véled e kegyet,
De csak addig s azután nem tovább,
Amíg elhagyttad a Thábor-hegyet?*

*Mily jó! Ereje nem fogy meg soha;
Szíve hozzánk hűtlenné nem válik:
A mennyben örökké reánk gondol;
E földön elment a Golgotháig.*

*Ne feledjük el, honnan jöttünk ki!
Érzél örömet? Ez Tőle árad,
Érzél szerelmet? Trónjától ömöl,
Örök Forrás! Soha ki nem szárad!*

*Ha szennyes vagy Ő megtisztíthat,
Ha fáradt vagy, keble pihenat vár,
Ha örömtelen? Szava felüdít,
Erőtelen? Szentleked reád száll!*

*Miért kételkedel, kedves Testvérem,
Higgjél az Úrbat! Istened neke,
Adj alkalmat a találkozásra,
Amikor Ő beszélhet veled.*

*Úd le a gondot, rakd le a terhet,
Golgotha csésze áús enyhét kind,
Öltözz fel hát új égi erőbbe,
Hirdesd mindenütt: Jézus nagy Király!*

Elfáradtam!

„Elfáradtam a kiáltásban, ki-
száradt a torkom; szemeim el-
bágyadtak, várván Istenemet.”

Zsoltár 69, 4.

Nem látva is látom fáradt testvéreimet, akik a fikkasztó robot gyötrő igájától összetört tagokkal, álmos szemmel sóhajtoznak nyugalom után. De még ekkor sem felejtjenek el egy régi álmot, amely számukra több a valóságnál s ha a legázolt lélek nem tud ujjongani, annál erősebben emlékezett. Számlálja az órákat és várja az alkalmat a felüdülésre.

Mily erős az első szeretlet! Hosszú esztendőök, rövid évek során még mindig ezen élőködiünk. Amikor fellobbant vakító, hevítő tüze, kioltotta a nyári napot megnyujtotta az estét, hosszabbá tette a reggelt, gyakoribbá az örömpereceket, nedvűdűsá a száraz gödröket. Leredukálta a lehetetlen, kiszélesítve a lehetőség határát. A távolságok összezugorodtak, szívek és zsebek könyörületességre nyíltak. Oh, valóságos forradalom volt az: régen fojtogatóit erők vulkánikus kirobbanása, melynek kihűlnie nem szabad; medreit átlépő folyam, mely roppant területet öntöz meg, rohanó vihar, mely sorra dönti az úton álló lombos fákat; égi rádiumsugár ami begyógyított sok régi sebet...

De most? „Elfáradtam!” — Nem-e ezt mutatja szemed fátyolos csillogása, kimaradások, imátnal reggelek, türelmetlen hangok, visszavonó, kegyetlen szánalmatlanság, békétlen, bíráló lelkellet. Önzés és kapzsiság.

„Messez van.”; „Korán kelek.” „Rossz idő van” — nem is változott kifogások. Hová tesszük még azt a valóságot, mely szerint van oly időszak, amikor (jaj!) nincs idő imádkozásra, lelki épülésre. Ne értsd ezalatt azt a formai aktust, amit gépiesen végzesz napok és évek során: olvasva néhány verset a bibliából, elmondod szokásos imádat. Ez sokszor csaknem a semmivel egyenlő. Noked az istenfiúság végtelenül megnyugtató bizonyosságával kell térdeidről felemelkedned, hogy egy-egy gyötrő nap

zílált eseményein keresztül lelki egyensúlyodat megtartva átevezhess. Gondold meg, mily szánalmas állapot fáradtan kelni testben, lélekben és a napot így zárni le!

Ekkor erőlködni próbálunk. Mit használ az annak, aki megfáradt? Végkimerüléshez vezet. Végül kibuggyan ajkunkon egy elkéseredett kérdés: „Meddig tart ez így?”

Az ördög győzelemittasan kacag és vigyorog sötét orcánkba: „Legyőztelek!”

Távolból régi ének foszlányait hozza az esti szél... A közelben sürgös teendő gondsomagjait bontogatja a gyűlölt, kísértő. — „Legyőztelek!”

„Mit érsz balga ámitásoddal! Egy órán át hevülsz, a hit és szeretet örömpoharát szüresölöd, kendőt lobogatsz a régi életnek, másnap (holnap?! Még aznap!) ismét karjai között vergődsz. Adsz és megbánod, szeretsz, miközben rágalmad ugyanott köti ki, nagyszájúan lázítasz ellenem, mire hamrosan békejobbodat nyújtod. Mire jó e képmutatás? Lásd be, elvesztetted a játszmát — legyőztelek! A Názáreti hiába akart kezeimből kiragadni, szabadtó véret önmagad taposod naponként.”

Igy kacagja diadalénekét a megrontó ellen feletted, ha „elfáradtál”.

Jaj annak, aki elfáradt, akinek szíve már nem dobog Jézusért, ügyéért, polgáraiért!

Jézus csak egyszer fáradt el. Már nem bírta nézni nyomorúságos vergődésünket — és elment a halálba, az örök megfáradásba, előhozni az életet: az örökkévaló fáradhatatlanságot. Nem győzött kiáltozni, de mi voltunk ott és nem kapott választ. Száraz torokból már csak nyögésszerű sóhajok törtek elő, szemei mind hágyadtábbá lettek; várta az Istent, de mikorra találkozott Vele, már mi is jelen voltunk és előbb örültünk az élet diadalának, mielőtt az Atyánál és a boldog országban jelentkezett volna...

Jézus megfáradt és meghalt — éretünk. Egyetlen áldott, forradalmat jelentő megfáradás! A többi elfáradt utas ott bolyong a

negyven év hosszú pusztar útján, Istenkéz temeti a Nébő hegnyén, tüzes paripákkal az ég nyeli el előlünk, babiloni pincékből tör elő panaszos zokogásuk, majd temérdek hulláikkal telik meg Kidron völgye...

Megfáradtak és búcsút mondtak. Egyik titokzatosan vagy ijesztő pompával, a másik szánalmasan és utálatosan, de az örök ifjúságot bontogató kéz még nem szűnt meg ténykedni ma sem. Nem fáradt el a bűnösöket mentő Jézus! Hiszen a küzdelem oly feszült és döntő szerephez jutott éppen most, amikor a véres zászló fölül sok szín és jel képviselő emelgetik vezérbotjait. A zászlót ezer és millió csapás éri, de nincs erő és támadás, amely ledöntheti; alapzata mélyebben van a poklokban, csúcsa a menynek zárjaít feszegeti, lobogója angyalokat és embereket legyint meg langyos szellővel, édes, gyógydús csókokkal...

Elfáradtál? Hol akarsz pihenni — a sirban? Krisztus még ott sem tudott. A mennyben? Oda pihenten érkezik a zarándok, oda nem alvókat és búskomorokat várnak. Jaj néked, ha elfáradtál, mert nem jól érzed magad a pokolban sem, mivel ott éppen nem lesz nyugalom...

Igaz, a test megfárad és pihenésre van szüksége; a lélek is megrokkban, ha nem Jézusban él.

Már pedig tagadhatatlan, hogy akik a pünkösdi erőt vették, azok ama éronek egy annyira gazdag forrására bukkantak, amely képes napról-napra friss életenergiát lövelni csüggedő szívükbe.

A szeretet nem csupán első, hanem utolsó is. Először fürdünk benne, később sok osztályra átjutva, az összefoglalásnál rájövünk, hogy minden egyéb megszűnt érték lenni előlünk, sőt most még kristályosabb, tüzezőbb fényben ragyog előlünk ez a drágakő.

Testvérem! Ne mondj: elfáradtam! Testvérem! Feledd a mult bajait, feledd házsártos életársad, hátalán gyermekeidet és a még hátatlanabb gyámoltjaidat, rosszaló és félreértő atyáidat, az üres kamrát és ólakat, a fagytló

és szárazságtól vert, könnyel és vérrel ázott bérleményedet, napról fakult, foltos öltönyödet, lyukas cipődet, a mindennapi holnap ijesztő gondjait, és *jusson eszedbe, hogy ki vagy*. Tartsd szemeid előtt a fáradhatatlan küzdő vezér győzedelmes előbbre jutását. Őlje meg a test bajait a lélek forró kívánczása. Légy napsugár továbbra is egy gyilkosan sötét éjszakában.

... *szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lamradnak meg, járnak és nem fáradnak el!* (Ésaiás 40. 31.)

Atyám...

Lukács 23. 46.

Ebben a szóban bizalom jut kifejezésre, melyben Jézus egész életén keresztül mozgott. Ezek a szavak azok a búcsúszavak, melyek jelzik, hogy hazamegy az Édesatyához. Ezek a szavak földi pályának a befejező akkordját képezik. Belőle rendkívüli melegség, összekötöttség, bizalom és nyugalom jut kifejezésre.

Igy fejezte be munkáját Jézus e földön és ugyanígy kezdte meg. Amikor Jézus először szólal meg, akkor is ugyanaz a meleg ragaszkodás árad ki szavaiból. „Nem tudjátok-e, hogy abban kell foglalatossáknak lennem, amelyek az én *Atyámnak* dolgai?” (Luk. 2, 49.)

Jézus ismerte életének célját: szolgálni az Atya dicsőségét. Ő az Atyától jött, az Atya dicsőségére élt és cselekedett és az Atyához ment vissza. Jézus az Atya keblére tér *megpihenni*, azok után, hogy „elvégeztetett” — minden reábizott feladat. Eljöttem, tanítottam, bizonyosságot tettem terólad Atyám, szenvedtem, kifizettem az árt, a bűnadósságot a tőled távozottaknak, a vérem hullott, ellenem legyőztem: elvégeztetett minden.

Ez a mi hitvátságunk is. Mi mindannyian tőle jöttünk, dicsőségére kell élnünk, el kell *végeznünk* a reánk bízott feladatokat és ha ezt megtettük: bemegyünk az Atyánknál nyugodalomba. (Korossé 1. 15—17; Eph. 1. 12.)

Atyám... Jézus élete végén annyit jelent, hogy amit 12 éves korában kiltjának elismert, valott és kiltzött — győzelmesen elérte. *Kitartott*... De hány emberől tudunk, aki oly szép célt tűzött ki magának, aki harcolt is egy darabig, de nem tartott ki! Be fog-e menni az Atyának nyugodalmába? Csak végzett munka után édes a pihenés.

Te is ezek közé tartozol, akik ígéreteket tettek az Úrnak? Megtartottad, kiltartottál mellette, vagy eltiportak szép elhatározásaidal együtt a gonosz világ kísértései?...

A kitaró, céltudatos harcnak nagy jutalma van: örök élet. (Zsidók 3, 6.) „*Ne dobjátok el hát bizalmatokat, melynek nagy jutalma van.*” (Zsid. 10, 35.)

Jézusnál a mindvégig kitaró bizalom csodákat művelt, ami a mi életünkben is hasonló következményekkel jár.

1. A kárpit kettéhasadt... amely mögött Isten dicsősége rejlett, megnyílt az a függöny, mely eltakarta mindenki szeme elől az Isten kegyelmét, ajtvá lett, mely által mi minden isteni gazdagságnak a részeseivé lehetünk. „Ha hiszel, meglátod Isten dicsőségét!” (Ján. 11, 40.) Ha hiszel, megbocsájtattnak bűneid, ha hiszel, meggyógyulsz (ered: a te hited meggyógyított!), ha hiszel, betölt az Ő Szentlelkével, ha hiszel, örök életed lesz. Ha hiszünk, akkor minden függöny és fátyol elszakad, a titkok megvilágosodnak.

2. A föld megrendült... Jézus harcának ilyen dicsőséges befejezésénél. Az Atyával való összeköttetés, a kitaró hit megmozgatja a világot: Dániel és társai, mert nem imádják Nabukodonozor szobrát, a tüzes kemencével fenyegeti és azt mondja: „És kicsoda az az Isten, aki liteket kivéken az én kezemből?” (Dán. 3, 15.) Olyannyira lebecsült volt Dániel Istene, hogy ez a király nagyobbak vélte magát és erősebbnek. De mit művelt a kitaró hit? A hatalmas király megszegyenül, amikor látja, hogy a tűz nem emésztette fel Dánielt és társait. Dicsérni kezdi a Dániel Istent és *megmozgatja* nemcsak a királyt, hanem *megindul* az egész ország, amikor a király azt mondja: „Áldott legyen ezeknek az Istene... aki káromlást mond a Sidrák, Misák és Abednegó Istene ellen, konkrét-koncre hányattassék és annak háza pusztuljon el, mert nincsen Isten, ki megszabadítson, mint Ez!” (Dániel 3, 28—30.) És megrendült Dániel kitaró bizalmán egész Babilónia.

3. A sírok megnyíltak... A halottakat sem hagyta érintetlenül, ezekre is halott az a kitaró hit és bizalom, amit Jézus az Atyával szemben tanusított.

Legyen ilyen a te hited, hogy a bűnben halottak életre keljenek a mi Urunkban, legyen a te hited olyan hit, mely Babilóniát Isten dicséretére kényszeríti, — olyan hit, mely meggyőzi a világot.

Légy áldás!

(Folytatás.)

„Imé az ember olyanná lett, mint miközülünk egy, jót és gonoszt tudván.” (I. Móz. 3, 22.) És ekkor kezdődött el a szenvedése.

Jót és gonoszt tudni, szenvedést hoz, úgy az Istennek, mint az embernek. Nézzünk Jézus szenvedésére. Mi megértettük, hogy ő azért szenvedett, mert tudta a jót és mert hasonlóképpen megkísértett testben, mint mi: szenvedett, megértvén a mi szenvedésünket is, mert szeretett minket. Nagy szeretet pagy szenvedéssel jár. Gondoljunk egy jó anyára, akkor jobban megérthetjük az Atyának szenvedését, mikor az ő egyszülöttjét, a szeme-fényét szenvedni látja!

Ámde a jóért, a szeretetért való szenvedésnek nagy jutalma van. Szívbeli öröm, mennyei öröm. Örökkétartó, zavartalan öröm. Testben levő szív nem volna képes átfogni azt az örömet, mely a mennyben lett Jézus feláldadásakor. De még mily nagy lesz a mennyei öröm, mikor a megváltottak odafenn énekelné fogják a Bárány énekét!

Szükséges volt, hogy a paradicsombeli első botránkozás meglegyen; és szükséges, hogy még ma is meglegyenek: de jaj a botránkoztatónak! Tudjuk, hogy ki ez a botránkoztató: a régi kígyó és az, aki enged neki.

Ámde van egy másik botránkoztató is: Jézus, a názáreti. E világ megbotránkozik rajta, meg

*Amikor beszélnek érthetetlen szókkal,
Azt bizonyítják is bibliai jókkal;
Hogy leszálott rájuk Isten erős Lelke,
Ez a nyelvüket jól elferdítette.*

*Ezt a dolgot már én is megértettem,
Rögtön imádkozni, térdeimre estem.
Kezeimet én is ég felé emeltem:
Édes Atyám, Isten, tisztíts meg a lelkem.*

*Tekints alá-attal méltatlan szolgáladra,
Eped már lelkem a kései áldásra,
Töltsd be szívemet drága Szentlelkeddel,
Hogy beszélhessek én is érthetetlen nyelven.*

(Tápiószűly.)

Ij. KURGYIS JÁNOS

Megjöttek!

*Megjöttek a Pünkösdiek!
Félnék is a bűnös szívek,
Mert a Lélek, melyet nyertek,
A mennyei tüztől gerjed!*

*Micsoda öröm, micsoda láрма?!
Ez már sok és mégsem járja!
Megfigyeltem, mit csinálnak?
Felemelt kézzel imádkoznak.*

*Azt hittem: megrészegedtek.
Aztán megtudtam: Szentlelket nyertek.
Őzömmel kiáltják: Halleluja,
Dicsőség Tenéked, Istennek szent Fia!*

is ölte emiatt. „De boldog az, aki énbennem meg nem botránkozik. (Máté 11, 6.)

El tudsz igazodni a két különböző megbotránkoztató között? Valamelyik mellett színt kell val-lanod. Itt nincs középút. Csak keskeny út van és széles út van. A széles úton könnyű járni, de a halálba vezet. A keskeny úton, mely az életre visz, kevesen találhatók, bár senki sem kíván el-kárhozni. Akarnának azon járni, de nem tudnak, mert olyan dol-gokhoz ragaszkodnak, amiről tudják, hogy helytelen és inkább engedik, hogy a hitető, a régi kí-gyó megnyugtassa őket.

A cselekedetek mutatják meg, milyen az út, melyen járunk; hogy annak vége hol lesz; a mennyben-e vagy a kárhozalban.

Jézus az utolsó ítéletről való példázatában (Máté 25. 31—46.) világosan megérteti, hogy mi választja kétfelé az embereket ak-kor. Ekkor nem az lesz a kérdés, hogy milyen felkezesre vagy gyülekezethez tartozunk, hanem az, hogy mikor éheztem, adta-tok-e ennem? Arról sem lesz szó, hogy az ígét hirdettük-e és meny-nyit, hanem: mikor szomjas volt-am, adtatok-e innom? Hasonló-képen nem arra kell majd felel-nünk, nem azt kéri számon az Úr, hogy be vagyunk-e töltve és sokat hallelujáztunk-e, hanem egyedül afelől kell számot ad-nunk, hogy az ő szükségében segítségül voltunk-e?

Azt is láthatjuk e példázatból, hogy úgy az üdvözülők, mint az el-kárhozók meglepődnek az íté-leten. Ezért nekünk kétszeresen kell vigyázni a mi Únunkra, hogy a mi akkori meglepődésünk ne forduljon sírásra és jajgatásra. Ha mindnyájan tudjuk is, hogy mi a jó és a gonosz: — az Úr Jézus példázatából még jobban megtanulhatjuk azt. Jó tehát az, ami a mennybe bevisz minket; gonosz az, ami a kárhozalba visz.

A gonoszágnak cselekedője az Úr több példája és kijelentése szerint az, aki a jót nem teszi meg, elmulasztja; távollartja ma-gát a másokért való szenvedéstől. A rablólktól megsebesített embert elkerülő pap és lévita az Úr sze-rint gonoszt cselekedett.

Az üdvözülés tekintetében te-hát csakis aszerint nézi az Úr az embert, amint Péter mondja: „Bizonyval látom, hogy az Isten nem személyválogató; hanem minden nemzetségben kedves ne-ki akárcikisoda, aki ötlet féli és igazságot cselekszik.“ (Csel. 10, 34—35.) Az Irás szerint Isten büszke volt Jóbra és dicsekedett vele ilyen szókkal: „És monda az Úr a Sátánnak: Vetted-e észre az én szolgálmat, Jóbot, hogy nincsen ő hozzá hasonló a föld-ön, neki olyan tökéletes, igaz,

istenfélő volna és a gonosznak utálója?“ (Jób 1, 8.)

Miután megértettük elhivatá-sunkat, tudniillik azt, hogy ál-dással legyünk, járjunk az élénk adott úton: „... Mikor jót cse-kesztek, mindazáltal nyomorú-ságot szenvedtek, az kedves Isten-nél. Mert erre hivatottak is: mert a Krisztus is szenvedett ti-érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait követné-tek.“ (I. Péter 2, 20—21.)

Id. Gábor Gy.

Bizonyágtételek

Megmentett!

Bizonyágot kívánok tenni ar-ról, hogy az Úr kegyelme akkor is vele van az övével, amikor még ők az Urat nem is ismerik. Csodálatos dolog történt velem. Nekünk ugyanis volt egy kis konyhakertünk a Ferencvárosi-pályaudvarral szemben, az ugye-nevezett Pékerdő területén. Egyik délelőt mint dolgoztam a fentne-vezett kertben, egyszerre halk kiabálást hallok; nem néztem fel, de a kiabálás mind erősebb va-lik. Mikor közelebb hallok a ki-abálást, felfigyelek és felnézek és Uram Isten! meghül bennem a vér, egy megvadult bika rohan felém, amely a vágóhídról szaba-dult el; egyenesen rohan felém; Már menekülésre nem volt idő. Hirtelen az szaladt át az agya-mon: no, most ütött a végőrd! Közben a bika már csak egy ug-rásnyira volt hozzám. Egyszerre csak megtorpan a bika, mintha csak gyökeret vertek volna a lá-bai, valósággal meghunyászkod-tott, mintha csak tőlem várta volna az ő szabadítását.

Mikor odaérték a hajcsárok, orron ütötték az állatot. A harma-dik orronütésre az állat megfor-dult és kezdett visszafelé menni. Akkor mondták nekem a hajcsá-rok: No, magának jó szerencséje van! És igazuk is volt nekik, mert az Úr Isten keze érintette az állatot és az meghunyászkod-tott. Itt teljesül be Ésaiás próféta 42 rész 16. verse, mert nekem kiabáltak, de én nem figyeltem

fel, csak amikor már a veszély tetőfokára hágtott. De az Úr Isten kegyelme velem volt és megszab-dított engem a veszélytől.

Dicsőség legyen neki most és mindörökké. Amen.

Mészáros Imréné.

Ő megszabadított.

Kedves Testvérem! Jézus csodálatos hatalmáról teszek bizony-ságot. Ől évig tartó szívhajból gyógyított meg. Hosszú küzdelem volt ez, de amikor meg sem gon-doltam s már-már azt hittem, hogy meg fog ölni, jött az Úr Jézus az Ő szabadító hatalmával és én e sántái gyötrelmekből ment-es lettem.

Áldom az én Jézusomat!

Horváth Jenő, Békés.

Gyógyulás.

Dicsőség a mindenható nagy Istennek, hogy a bűnös embert még kegyelmében tartja! Én egy bűnben leledző hitellen teremtés voltam. A hitelenségem a szocialista tanokból származott, melyet a nagy háború csak fokozott, miután az én férjemet is elra-gadta a család körből és kivitte a harctérre.

Én bekerültem a csepeli löszerg-nyárba, ahol az én hitelenségem csak fokozódott. Kellett, hogy az Úr Isten súlyos csapást mérjen rám, amelynek fogva visszavezese-n az atyai házhoz, mint a té-kozló fiút. A csapás megkezdő-dött az 1930. év augusztus havá-ban; akkor ugyanis leestem a lét-ráról oly szerencsétlenül, hogy az orromat egy üvegdarab kettévá-g-ta és a jobbkarom vállban kifica-

modott. A mentők elvittek a kórházba, ott helyrehozták a karomat, de nem javult meg, mert nem bírtam felemelni. Mindannak dacára nem tértem meg. Akkor az Úr Isten mért rám egy súlyosabb csapást: rákbetegségbe estem, amely mindjobban fokozódott, úgy hogy már sem járni, sem ülni, sem feküdni nem tudtam; csak azért könyörögtem már az Istenhez, hogy legalább fekiüdni tudjak. Akkor már kestem az Isten, el-eljártam Máriaremetére és akkor találkoztam egy testvérnővel, ő hívott engem az imaházba Pestszenterzsébetre és én elfogadtam a meghívást. Elmentem a gyülekezetbe és ott imádkoztak értem a testvérek és én meggyógyultam minden betegségemből. Ez történt velem 1933 szeptember 24-én. Ugyanazon év december 8-án alámerítkeztem és következő év február 19-én elnyertem a Szent Lélek keresztését is, dicsőség legyene érte a Magasságosnak, akinek nem rövidült meg még a keze napjainkban sem.

Dicsőség és hála neki most és mindörökké. Ámen.

*Mészáros Imréné,
Kispeszt,*

Vissza a halál torkából.

Drága testvéreim, kik az Úr Jézus kegyelmében vagytok és kik e sorokat olvassátok, kívánok bizonyosságot tenni az Úr Jézus csodás hatalmáról, aki most is felemeli azokat, akik hozzá fordulnak gyógyulásért és beköti a vérző sebeket. Dicsőség az Ő drága szent nevének mindörökké. Ámen!

Kedves testvéreim, az elmúlt időben nagyon beteg voltam s a betegségem nagyon hosszú ideig tartó köhögéssel kezdődött, amelyet több erős vérhányás és köpködés követett, és nagyon elgyengültem, továbbá nagy szúrásokat éreztem, amelyek miatt nagyon szenvedtem. Ekkor az Úrhoz kiáltottunk; megkértem az ottlevő testvéreket, hogy imádkozzanak értem; mivel konferencia volt és sok kedves testvérral együtt imádkoztunk, dicsőség az Ő drága Nevének, hogy megcsinált és felemelt a betegágyból, ha-

bár még érzem a betegségem, mert a tüdőmőt támadta meg a betegség. Azért megkérlek benneteket, drága testvéreim, akik olvassátok soraimat, imádkozzatok értem, hogy a drága Jézus, akiben mi hiszünk és reménykedünk és aki megígérte, hogy amit a mi imáinkban kérünk, megadja ne-

künk, gyógyítson meg teljesen, hogy továbbra is dicsőíthessem drága Nevét az Ő sok jószágáért, amit velem cselekedett. E földön és odafent is örökké. Ámen.
Üdvözlöm kedves testvéreimet mindenfelé.

*Sipos Józsefné,
Mórichida.*

Alámerítések

Békes: Nem mindennapi eseménynek voltunk szemlélői ez év június 9-én, pünkösöd napján. Már napokkal előbb rebesztették az emberek: „A pünkösdiök megint készülnek valamire.” Nem is tévedtek, mert pénteken kedves vendégeink érkeztek kb. 220 km. távolságból, fáradságos, kerékpáros útról. A szombat esti imaórán érezni engedte a mi jó Urunk, hogy áldást tartogat számunkra. Vasárnap délelőtt újabb vendégek érkeztek, kik közül egyesek több mint 60 kilométert gyalog tettek meg, csakhogy a kedves alkalmat magukévá tegyék. Nem is csalódtak, mert a délelőtti istentisztelet mindannyian éreztük Isten jelenlétét, Akinek hívó szavára máris többen jelentkeztek, a megélt imaház hallgatói közül. Délutánra ezek tábora megszorodott, vagy 80 hallgató lehetett jelen. Imaházunkba nem tudott mindenki belükerülni és sokan az udvaron hallgatták az áldások együttlét megnyilatkozásait.

A délutáni órákban szép rendben vonultunk ki a kettős Körös partjára. ahol tekintélyes számú kíváncsi sereg várt már bennünket. Felcsendült az ének, melynek hangjaira még többen gyülekeztek össze. Néhány alkalmi szavaltat és karének után Nagy F. Békési prédikátor szökölt Isten igéjéből Malakias 3. 6. alapján az egybegyűlt néphez és a bemerítkezőkhöz; hangzatosan azt, hogy az emberek ma a bibliai dolgokat elvetik és a magukészíttette úton járnak. Ha valamit a Bibliából felmutatunk nekik, azt mondják, nincs arra szükség. A felolvasott Igét pedig mást mondanak. Az Úr nem változott meg. Azért állanak itt ezek a feneruhások, mert elhitték, hogy az Úr nem változott meg.

Prédikáció végeztével Nagy tv. a fehérruhásokat, számszerint 15 egyént, egyenként alámerítette a hullámsírba. S aztán ismét visszavonultunk az imaházhoz, ahol szorgalmas „Márthák”

várták a fáradt tömeget és igyekeztek kielégíteni testi éhségünket. Hamarosan megalkult egy kis zenekar is és az esti csendet áttörte a pünkösdiök lelkes éneke, akik az imaházudvar zöld gyepére telepedve, boldogan zengtek halleluját...

Esti istentiszteletünk alkalmával imaházunk oly kicsinynek bizonyult, hogy kénytelenek voltunk az udvarra szorult fél gyülekezet számára rögtönzött ülőhelyeket készíteni. Miután az új tagok és ebben régebben hiányt szenvedő testvérek az Úrszatalához járultak, igen változatos este következett reánk, amelyben volt könny, de volt bőven öröm is. Több kedves szavaltat és karének váltották fel egymást, illetve örvendezteté szívműnk. Hasznos és építő bizonygatótelemek hangzottak afelől, hogy a mi Urunk ma is él és munkálkodik. Az Igét Scheffler András (Mezőberény) testvér hirdette, erősítve azt az igazságot, miszerint soha megköszönni nem leszünk képesek azt a tengernyi jószágot, melyben Jézus kebelén részesültünk.

Késői órákba nyúló együttlétünk végeztével a helyi gyülekezet vezetője hívta fel az új és régebbi testvéri körünket az Úrhoz való örök hűségre, aki mellett a nehéz időkben megállani legyen előttünk legszentebb cél.

A kereszteltek száma így oszlik meg: Sarkad 12. Okány 3. Kilátásunk van újabb keresztiségre. Imádkozzunk érte! Vendégeink voltak: Sarkad, Gyula, Csaba, Öcsöd; Mezőberény; Jánk (Szatmár m.), Okány és Gyoma helységekből. Örömmel tetézte az a kedves körülmény is, hogy egyik testvérünket pünkösöd másodnapján megkeresztelte Szentlélekkel az Úr. Örömmel tudatjuk, hogy Sarkad községben szép üdetés van. Kérjük a kedves testvéreket, akik e szerény sorokat olvassák, imádkozzanak többek között a békési körzethez tartozó gyülekezetekért.

Egy jelenvolt.

Táptósiúly: Szívből megtelt hálával jószágos menyeyi Atyánk iránt, hogy

nem hagyja el a benne bízokat. Reánk tekintett és a 3 és fél esztendő üldözést megelőlege, reánk derítette egy szabadabb idő alkalmait. Célja elérésében az evangélikus püspök urat is felhasználta, aki ez alkalommal is erős bizonyoságot adta szívében lakó neumes erőnyek és szereteten. Ebben a drága szabadságban érkezett hozzánk a pünkösdi ünnepe, a bemelegítésnek egyik örömnappja. Faluszerre tudták már, hogy mi készül. „Keresztelés lesz Kurgyiséknál!” — gyönyörödtak. Persze, mi erre nem sokat adtunk, hanem gyűjtöttük az imacsokrokat és virágcsokrokat, hogy szép és kellemes legyen együttléünk. Gyönyörűség volt nézni a serény ifjú kezeket!

Megkezdődött az istentisztelet, hullott a könny, áldották a hívek a szabadságot osztogató Jézust. Megérkeztek a hely- és környékbeli vendégek és keresztelendő 3 óraker az imaház udvarán, illetve Kurgyis tv. házában kezdéjét vette az alámerítési ünnepély. Jött a falu népe: hozta őket a kíváncsiság és az érdeklődés. Keresztelés előtt az ifjúság alaposan kirukolt: előkerülték a zeneszerszámok, énekeltek a környékből összeverődött énekarok, szavaltok hangzottak el.

Buth Kálmán, a pilisi gyülekezet vezetője beszélt Istentől áthatott szavakkal I. Kor. 1, 18–21. verseiből a keresztelés fontosságáról, melyet a jelenlevő 300 főnyi közönség figyelmesen hallgatott.

Ezekután Kurgyis tv., a helyi prédikátor bemerítette a 18 fehérbe ötözött bizonyágtevőt a kíváncsi tömeg előtt. Vannak közöttük többen, akik a Szentléleknek birtokosai. Megemlített érdemel a többek között egy fiatal atyafi, akit a gonosz lélek évek óta gyöfört és a gyülekezet imájára könynyebben lett, de még imát kér az összes testvériségétől.

A kereszteltek gyülekezeteként így oszlanak meg: Tápíostúly 4, Tápíostás 5, Tápíostás, Halesz, Tápíostszentmarton 3–3.

Ünnepélyünk a késő esti órákig tartott. Nehéz volt az elválas. Jó az együttállakás. Imát kérünk az új tagokért.

H. J.

Szökepuszta: Istenünk gondviselése folytán áldásteljes napra viradtunk fel június 16-án. A jelzett napra megérkezett hozzánk Siroki István tv., a kispesti gyülekezet vezetője azon szándékkal, hogy végrehajtsa azt, amit Keresztelő János egykor a Jordánban

végzett. Már a kora délelőtti órákban kivonultunk az úgynevezett Aranyos-patak partjára, amelyet ez alkalommal Isten kegyelmi napsugarai aranyoztak meg. A vízparton 11 fehérruhás lélek, mint Isten munkájának élő tanúi vártak a pillanatot, amikor a hullámsírbra temetettek. Ezek közül 4 a bőhőnye, a többi a szökepusztai gyülekezetbe tartozik. A vízparton Siroki tv. szólt a jelenlevőkhez, de leginkább a keresztelendőkhöz Ap. Csel. 2, 38. verse alapján, rámutatva arra, hogy mennyire szükséges a keresztelési parancsának engedi.

Ezekután visszamentünk Csizmadia testvérek háza melletti erdő széléhez és ott úgy az új, mint a többi tagok Úrvasorában részesedtünk, amely alkalomból az Igét Horváth Gyula tv. (Bőhőnye) szólt.

A délutáni órákra ismét egyesereglettünk, amikor ismét éreztük köztünk Urunk áldásteljes karjait. Együttléünkkel szívünket emelő szavaltok és egy karének fűszereztek és ismét vendégtestvérünk szolgált Istent Igéből (Zsolt. 119, 33; I. János 2, 27.), figyelemmel bennünket arra, hogy mennyire szükséges engedelmeskedni Istent Lelkének, Ki álnalddóan az üdvösség felé akar minket irányítani. Ezen komoly figyelemmel nem maradt nyom nélkül, mert leszállt közénk Istentől ereje és sirtunk is, meg örültünk: valóban éreztük, hogy megöntözött az Úr a mennyből. (Zsolt. 68, 10.) Kérjük az egek Urát, hogy nevelje gyenge plántácskát az Ó nevének dicsőségére.

Résztvevő.

Pécs: Nagy örömet és győzelmet jelentett számunkra az a nap, melyen a mi jó Urunk megadta a módot parancsának e helyen is elegend tenni, amelynek 6 újszülött lett engedelmes követője június 16-án, amikor a az Úr közőnk vezérelte Kurgyis János atyánkfiát, a tápíostúlyi gyülekezet előjáróját, aki az örökké örvendő pünkösdiékek egyik agilis tagja.

A bemelegítésnél néhány rövid ének és ima hangzott el csupán és miután az alámerítés fenti testvérünk elvégezte, az imaházba vonultunk, ahol alulított szólt a bemelegítés szükségéről, egyhány szóval, a többi időt, mint a délelőtti is, vendégünknek adtuk át, aki kész volt azzal szolgálni közöttünk, amivel Isten megáldotta. Közben szavaltok és négyes ének hangzott el glóriárisérel mellett. Az Úr kedves örök adományozott nekünk, ami által

megtelt a mi szánk sirással és öröndözéssel, szemünk könnyekkel, szívünk boldogsággal. Az Ige János ev. 10 : alapján szólt: „Az én juhaim hallják az én szómat és figyelnek reám...”

Isten, a mi kedves Atyánk áldja meg áldott Lelkével is őket, sőt még sokakat ebben a nagy városban, ahol munkáját megkezdte. Legyen áldva az örökkön-örökké álló mindazért a nagy kegyelemért, melyet e városban is lényekedik.

Mucsi Ferenc.

Tiszakanyár, Kiskőrös, Szolnok.

„Boldog az, akinek hamissága elfedeztetett!” (Zsoltár 32, 1.) Aki ezt a teitete, az hamar áment mond ezekre a szavakra, melyet Dávid király állapított meg sajátmagán. Mint jómagam is. Es akik ezt tudják, azok követik Jézust és mindenben igyekeznek az Ó szent akaratára szerint élni és parancsolatait életükben megvalósítani. Ebből adják bizonyosságát annak, hogy szeretik azt. Aki őket e dicső állapotba juttatta. (János ev. 14, 21.) Azok tehát, akik szabadabb lettek, az Isten tanácsát nem vetik meg, mint Lukács 7, 30-ban olvassuk, hanem követik Urukot és készek a lelkükben végbement változástól bármily tömeg előtt bizonyosság tenni.

Egy történet Tiszakanyáron is pünkösdi első napján, a késő délutáni órákban, amikor Sárkány tv. (akit a tagok közül egyesek e célból odahívtak) 13 együtt merített alá, amíg alulított a megjelent 600 főnyi hallgatóság előtt Istent munkájának szépségéről és áldásairól beszélt, amit a megjelentek példás rendben, meghatóan hallgattak.

Mivel ez alkalommal, egyesek elé akadály gördült és nem részesülhettek a keresztelésben, a következő vasárnap ünnepélyünket megismételtük, amikor alulított 4 újabb fehérruhás merített alá. Így a környéki, főként a tiszakanyári testvériség száma összesen 17-let megszaporodott. A helyekben kívül Karosról 3, Alsóbercekből 4, Komoróból 1.

Alkalmilag meglátogattuk a jelenlevő Fábán testvérel a jánkí, debréeni, hadházi és törökszentmiklósi testvéreket, majd Kiskőrösi mentünk, ahol június 30-án 3 bemelegítő testvérek és a gyülekezetnek szolgálatára lehettünk, akik nagy örömmel tejesztették a nagy Mester, Jézus akaratát.

Július 7-én pedig Szolnokra utaztunk Bernhardt testvérel, ahol egy kedves testvérünk munkálkodása folytán megtért 8 lelket kellett a vízhez

kikérsünk, hogy az alámerítésben részesüljenek, amire néve először engedélyünk is volt, de később, a keresztség perobein ezt megvonták. Nagy volt ekkor a szomorúság, mert igen sokan igyekeztek a Tisza partjára, ahol az alámerítéshez készültünk és hiába jöttek. Mégis adott az Úr aszatmat, hogy este, szűkebb körben megtarthassuk a bemerítést egy fürdőben. Onnan egy család hívott vázhoz minket, ahol az Úrvasoravétel^{is} is megtartottuk. Az Igével fentvezett és alulírott testvérek szolgálták az éhes lelkek nem csekély örömeire.

Legyetek segítségül, amikor minden kedves testvérekért imádkozunk, mert még fiatal, gyenge plántácskák növekedniök és erősödniök kell az Úr Jézus szerelmében.

Kalincásák Mnaty

Menyegzők. Istentől gazdagon megáldott kedves napokban volt része a mezőberényi gyülekezetnek. Egyik menyegzői ünnepegyünk örömeit még el sem felejtettük, már jött a másik, alig két hétre már a harmadik. Május hó 16-án volt egybekelési ünnepegyünk Kovács Lajos és Balázs Erzsébet testvéreknek és június 1-én Csernus Pál és Hoffmann Erzsébet testvéreknek. Mindkét alkalomra igen sokan jöttek össze és Nagy Ferenc tv. a békési körzet előljárója szözt úgy a házaspárhoz, mint az egybevűlt néphez a házhoz szentségéről. Első alkalomkor Préd 4. 9—12. alapján, másodikkor I. Mózes 2. 18—24. alapján lettünk megvendé-geve gazdagon az élet kenyerevet.

Kellemessé tette egyűttlétünket a b-

kési énekkar jelenléte, mely szebbnél-szebb énekekkel gyönyörködtette lel-künket. A szavalatok sem maradtak háttérben, azok is kivették részüket a reájuk hárult munkából. És amikor vallást tettek az új párok Isten és em-berek előtt az egymás iránti hűségöl, akkor fölemeltük szívünket az egek áldott Urához. Imánknak legfőbb kö-rése ez volt: Istenünk, áldd meg e frigyét, melyeket eme ifjú párok kö-töttek egymással! Alkalmunk volt meg-hallani több testvérnek változatos áld-áskívánságát, volt alkalom szötni: a néphez Jézus völegényi viszonyáról az ő választott menyasszonyához. Mind két lakodalom után a Szentlélek borá-tól megrészegeve, mámorosan hagytuk el az imaházat a késő éjjeli órákban.

Urunk gazdag áldását kívánjuk az ifjú házaspárookra, tartsa meg az Úr öket kegyelmében és az Úr iránt való hűség, azután az egymás iránt való hűség ki ne hűljön szíveikből. N. P.

Szolnok: Ezen napon ragogott az égbölt és mennyei öröm ült a testvérek arcán május 25-én délután. E napon ünnepegyünk Viktor György szolnoki és Torma Erzsébet szintén szolnoki testvéreink egybekelését. Mélyen lelkünkbe vésődött minden momentum, különösen amikor láttuk azt a nagyszámú hall-gatótságot és több testvéreinket, akik közzelről-távolról eljöttek szívükben szere-telttel ezen alkalomra. Messze elhal-latszott Kurgyis atyánkfia érces hangja, aki Jézusunk drága üzenetét átadta úgy az ifjú párnak, mint a hallgatók-nak. Két ízben is meg akarta szakítani az Evangélium hirdetését, de a lelkek

éhes hallgatók körlelésére egy és ne-gyed órán keresztül éltette öket az örömmüzenettel. Azután az ifjú pár kö-zös közelegéseiröl nyujtott tanítást, több ének kíséretében. Már-már befe-jezettnek gondoltuk ezen örömapot, amikor a közönség sorából kibontako-zott egy bibliárus, aki Szolnokon a Felső utca 8. szám alatt lakik és Isten Lelke által szözt a hallgatókhoz. Ked-vesen hangzottak el szavai. Felhívta minden ember figyelmét, hogy térjenék Istenhez, ha meghallották az Úrnak szavát. Induljanak el csecsemőléptek-kel Jézus nevében, hogy eljuthassanak a férfikorhoz. Ha már az Úr kegyelme által fellángolt a város végén a Szent-lélek tüze, ezen a családon keresztül adja Isten, hogy ezen negyvenezer lak-osú városban hovatovább terjedjen ez a szent tűz és ez minden ember szí-veiben foglalja el lakóhelyét Jézus. Egy néhány kedves testvér indíttatva volt az Úr Lelke által bibliavásárlásra s így egy néhány k. lélek bibliához jutott. Az Úr áldja meg ezen kedves lelkeket! Az ifjú páron pedig nyugodjon meg az Úrnak gazdag áldása. Egész életük és cselekedetük szolgáljon a mi drága Urunk dicsőségére. Megkérem a drága Jézus nevében az összes testvéreket, hogy imádkozzanak Szolnok városáért, minden törekvőért, valamint a misszió-munkáért, amely ez idő szerint még csak kezdő, hogy hatalmasodjon és keltsen mind nagyobb ébredést a mi drága Urunk szent kegyelme által. Végül a nyolc kedves testvérét, akik e hó 7-én követték Jézust a hullám-síriba. Testvéri szeretettel T. I.-né,

Isten hatalmáról.

Nem halljátok? Harsog a kürt!
Mely letölti a levegő-árt.
En vagyok és nincs senki más Nálamnál
Több islent nem ismerek Magamnál.

Mert vajjon ki mérte meg az egeket arasszal?
Avagy kicsoda töltte be Máriát malasztal?
En vagyok a bosszúállásnak Istene,
Ki a hegyeket serpenyőjében megmérte.

En hoztam ki Izráelt Egyiptomból,
És az En népem maradékát Babilonból.
En vagyok és nincs senki több,
Az En szávam szent és örök.

En vagyok, ki Dávidnak megesküdtem:
Királyi székeibe magodat álltetem.
Ami már a próféták is hirdettek,
Hogy „Ime, egy Fiú születik néktek.”

En, Úr, amint szöltam, úgy lett;
Mert az idők folyamán az Ige testté lett.
Es az Alet Kenyere földre szállt,
Ki eltörlé bünt és halált.

Es lett nyomorultak kövára
Es örök életnek záloga.
Nincs senki több, csak En vagyok!
En vagyok a ti megvígasztalótok.

Boldog az, ki megérti a kürt szavát
Es hiábavalóság után nem adja magát.
Mert kil: gyönyörködnek az Úr törvényébe?
Csak azok vitetnek fel a mennybe.

Magasztaljátok hát az egek Istenét,
Ki is szölt, mondván: „Meg les: ismét.”
Midőn megrázom nemcsak a földet, hanem az egy-
Mert En vagyok! En vagyok! Ki voltam, leszek is

BARTHA JÓZSEF.

Tudósítás.

Alábbiakban részletesen közöljük Szövetségünk évi gyűlésének helyét, idejét, sorrendjét és feltételeit.

Mielőtt ezt tennénk, helyénvalóan látszik megemlékezni arról a szomorú tényről, hogy sok kedves, ismerős ére hiányozni fog az elmúlt évi tömegből, amennyiben egyeseknek hatalom adatot arra, hogy szíveiket a miéinkéül elfordítsa.

Fáj. És mégis öröme gyul belénk, amikor új alkalom nyílik szeretett testvéreinkkel való találkozásra. Már jóelőre készülünk nagy áldások elvételére. Eppen ez indított minket arra a gondolatra, hogy amikor mindannyian együtt leszünk augusztus 20-án, délután közösen az Úr asztalához járuljunk, addig pedig mindannyian bójtunk, imában és hitmélyítő tanításokban, illetve azok hallgatásában foglalkodjunk reggel 9 órától kezdve.

Akik a bójtót nem bírják, azok számára egy étkezéshelyiség mindenkor rendelkezésre áll.

A tapasztalat rávehető arra, hogy nem áldásos, ha a napnak legnagyobb részét étkezéssel töltjük el, annál is inkább, mert csupán egy napunk van, az aug. 20-ika, amikor valamennyien együtt lehetünk és e napnak minden percét szeretnénk áldásosan kihasználni. — Tehát az Úrvacsora után lesz a közös étkezés, amit az esti evangélizálás vált fel.

Részletes sorrend a következők:

Augusztus 19. Hétfő. Déléltől 9 órától 10-ig imaóra. Utána a konferenciái megbeszélés. Résztvehet minden gyülekezet tag. Szavazati joggal azonban minden 50 tagot meg nem haladó gyülekezetből kettő, azonfelül minden 50 tag után egy megbízott bírhat, akik között a gyülekezet vezetői lehetőleg szerepeljenek.

A megbeszélés helye: Budapest, VII., Aréna-út 7., II. udvar. (A Keleti-pályaudvartól gyalog 5 perc.) Elérhető a 23, 25, 44, 67, 69-es villamossal. (Leszállóhely az Aréna- és Thököly-út sarkán.)

12—2-ig étkezés. Ez idő alatt senki ne távozzon el, mert később az újonnan érkezők kiszolgálása ad dolgot. Ebéd után megbeszéléseinket folytatjuk 5 óráig, mely után uszonna, majd evangélizációs istentisztelet következik.

Az elszállásolás és étkezés megkönynyítése céljából minden gyülekezet augusztus 10-ig közölje velünk az érkezők számát. E célból minden gyüle-

kezet válasszon egy megbízottat, aki össze- és megírja a szükségeseiket.

Cím, ahová a leveleket irányítsuk: Siroki István, Budapest, VII., Aréna-út 8., I. emelet 4.

Mindenki hozzon magával takarót. A kiadásokhoz a gyülekezetek tehetség szerint járulnak hozzá pénzbellel és természetben.

Az előre beküldött pénzbeli segélyeket Sebestyén István, Pestszenterzsébet, Álmos-utca 62. szám alá kérjük küldeni a cél pontos megjelölésével.

Elszállásolás és étkezés lebonyolítására külön bizottságot jelölünk ki, akiknek utasításait kérjük figyelembe venni, a nehézségek elkerülését végett.

Augusztus 20. Kedd. Tekintettel, hogy nincs oly nagy imaházunk, mely a konferencia résztvevőit augusztus 20-án magába fogadhatná, gondoskodnunk kellett egy e célra megfelelő teremről, mely Isten jóvoltából sikerült is. Az Aréna-út 68. számú ház földszinti nagyertermét egy minden tekintetben alkalmas helyiséget béreltünk ki. 20-iki istentiszteletünket itt tartjuk reggel 9-től este 10-ig.

Mint tudósításunk elején közöltük, istentiszteletünk e napon bójttal egybekötött lesz és délután Úrvacsorában részvélünk.

Csomagok érkezöket kérjük, hogy előbb az Aréna-úti imaházhoz menjenek; ott a csomagjaikat elhelyezhetik. Onnan az Aréna-út 68. sz. alatt bérelt terem gyalog 5 perc alatt elérhető.

Vacsora 4—6-ig szintén az imaházban lesz; esti istentiszteletünkre azonban visszamegyünk a bérelt terembe.

Ha több keresztelendő jelentkezik, úgy augusztus 18-án, vasárnap alámerítés lesz a budapesti gyülekezetben.

Schmidt testvér is várjuk ez alkalommal s ha eljön, úgy nincs kizárva, hogy az ünnepet követő héten a budapesti gyülekezetben bibliatanfolyam lesz az érdekeltek számára.

Forró imáinkkal kérjük ezen napokra Isten áldását.

A vizionlátásra!

Testvért szeretettel a **Vezetőség.**

ELŐFIZETÉSI ÁRAK
a következők: Egyesült Államokba és Kanadába 1 dollár, Romániába 110 le, Jugoszláviába 48 dinár, Csehszlovákiába 26 čk., Magyarországon 3 P.

Előfizetések, adományok a 21.106-os csekszámlára, vagy Sebestyén István testvér címén, Pestszenterzsébet, Álmos-utca 62. küldendők.

Ismerned kell

az alábbi címeket:

Az „Apostoli Hit“, a Szeretetotthon és a Központi pénztáros címe: **Sebestyén István, Pestszenterzsébet, Álmos-utca 62. szám.**

Levelezési cím: **Siroki István, Budapest, VII., Aréna-út 68., I. emelet 4.**

A Szeretetotthon címe kizárólag természetbeli adományok céljára: **Andruskó János, Pestszenterzsébet, Rákóczi-út 14.** Pénzbeli adományok az Otthon pénztárosa fentebbi címére küldendők.

Budapest és környékbeli gyülekezetek címe és az istentiszteletek sorrendje:

1. Budapest, VII. ker., Aréna-út 7. sz. Minden vasárnap d. e. 10 és d. u. 5, csütörtökön este 7 órakor evangélizációs istentiszteletek. Szombaton este 7 órakor imaóra, a betegekért.

A gyülekezet vezetője **Tomí József szöv. elnök, lakása Bpest, VII. ker., Aréna-út 68., I. em. 4.**

2. Kispeszt, Kazinczy-utca 1. sz. (Ülői-út és Kazinczy-u. sark., villamos megállónál.) Minden vasárnap d. e. 10 és d. u. 5, szerdén este 7 órakor istentisztelet. Szombaton este 7 órakor imaóra és a betegekért külön imádkozás.

A gyülekezet vezetője **Siroki István, a szöv. titkára. Lakasa: Kispeszt, Róza-utca 62.**

3. Pestszenterzsébet, Rákóczi-utca 26. sz. Minden vasárnap d. e. 10 és d. u. 5, csütörtökön este fél 7 órakor istentisztelet, szombaton este 7 órakor imádkozás a betegekért is.

A gyülekezet vezetője **Szűcs József. Lakása: Pestszenterzsébet, Rákóczi-utca 21., 12. ajtó.**

A „Mennyei Hangok“ c. ének-könyv vászonkötésben 1.50, bőrkötésben 3.— P-ért Tomi tv. címén megrendelhető, vagy beszereshető. Ugyanott traktátusok is kaphatók. Postaköltség a megrendelőt terheli.

Felelős szerkesztő és kiadó: **Siroki István.**
Kiadja: az Isten Gyülekezetei Szövetsége Magyarországon.
Kispeszt, Róza-utca 62.
32335 Bethánia-nyomda.
Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 9.
Felelős vezető: Horváth János.